

ství všechny lidi ve svém okolí a mě do rozpaků. Úpěnlivě vás prosím, abyste ji vzali s sebou do Paříže, a doufám, že snad budete mít s tou tvrdohlavou žábou větší úspěchy než já.“

Edward se zachichotal. „Ukažte mi, kde se píše, že má ‚milou povahu‘.“

Lady Gilbertová se na něj podrážděně podívala. „Martin Stone je chladný, bezcitný muž, který by nepoznal jemnost a dobrotu ani tehdy, kdyby taková Whitney skutečně byla! Jenom si vzpomeňte, jak na ni po pohřbu mé sestry křičel a poslal ji do jejího pokoje.“

Edward zpozoroval na bradě své ženy vzdorný výraz a smířlivě ji objal kolem ramen. „Nemám toho člověka o nic raději než vy, ale musíte připustit, že situace, kdy sotva uložil svou mladou ženu do hrobu a jeho dcera ho – před padesáti lidmi – obvinila, že zamkl její matku do bedny, aby nemohla utéct, ho musela vyvést z rovnováhy.“

„Ale Whitney bylo tenkrát sotva pět let!“ vzrušeně protestovala Anne.

„Souhlasím. Ale Martin hluboce truchlil. Kromě toho, pokud si vzpomínám, Whitney nebyla vykázána do svého pokoje kvůli tomuto výstupu. To se stalo později, když se všichni shromáždili v salonu – jak dupala nohama a vyhrožovala, že nás všechny udá pánubohu, jestliže její maminku okamžitě nepustíme ven.“

Anne se usmála. „Jak byla kurážná, Edwarde. Na chvíli jsem si myslela, že se jí ty malé pihy z nosu úplně ztratí. Přiznejte to – Whitney byla úžasná, a vy jste si to myslel také!“

„No ano,“ souhlasil Edward bezmocně. „Skoro jsem si to myslel.“

Zatímco se kočár s Gilbertovými neúprosně přibližoval k panství Stoneových, na jižní straně trávníku postávala malá skupinka mladých lidí a netrpělivě pozorovala stáje vzdálené asi padesát metrů odtud. Křehká plavovláska si urovnala růžovou sukni s volány a vzdychla způsobem,

který jí na tváři vyčaroval půvabné dolíčky. „Co myslíte, že má Whitney v úmyslu?“ vyzvídala na pohledném, světlolvasém muži, jenž stál vedle ní.

Při pohledu do široce otevřených modrých očí Elizabeth Ashtonové se Paul Sevarin rozzářil tak, že Whitney by obětovala obě své nohy, kdyby se někdy s podobným úsměvem obrátil k ní.

„Buďte trpělivá, Elizabeth,“ odpověděl.

„Jsem přesvědčená, že nikdo z nás ani v nejmenším netuší, *co* má za lubem,“ pronesla sarkasticky Margaret Merrytonová. „Ale všichni si můžeme být naprosto jisti, že to bude něco bláznivého a ohavného.“

„Margaret, všichni jsme dnes jejími hosty,“ plísnil ji Paul.

„Nevím, proč byste ji měl bránit, Paule,“ opáčila Margaret jedovatě. „Whitney vám svým nadbíháním dělá obrovskou ostudu, a vy to víte!“

„Margaret!“ vyštěkl Paul. „Řekl jsem, že to stačí.“ Paul Sevarin se dlouze, podrážděně nadechl a zamračeně zíral na své naleštěné boty. Whitney *skutečně* dávala bezostyšně najevo, že se jí Paul líbí, a naprosto všichni v okruhu patnácti mil o tom věděli.

Když zjistil, že se stal cílem zamilovaných pohledů a obdivných úsměvů patnáctiletého děvčete, nejprve ho to mírně pobavilo, avšak později ho Whitney začala pronásledovat s odhodláním a taktickou genialitou Napoleona Bonaparta v sukních.

Kdykoli vyjel z pozemků patřících k jeho panství, mohl téměř s určitostí očekávat, že ji potká na cestě v protisměru. Vypadalo to, jako by měla nějakou pozorovatelnu, ze které špehuje každý jeho pohyb, a Paul již její dětinské pobláznění nepovažoval ani za neškodné, ani za zábavné.

Před třemi týdny ho sledovala do místního hostince. Byl ponořen do příjemných myšlenek, protože dcera hostinského mu právě špitla do ucha, že by se mohli později setkat v seníku. Ale když vzhlédl, spatřil za oknem důvěrně známý pár jasně zelených očí. S bouchnutím postavil džbánec piva na stůl, vyběhl ven, uchopil Whit-